

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Český rybářský svaz, místní organizace Šluknov**, IČ 00482811, se sídlem Na Hrázi 837, Šluknov, zast. JUDr. Čeňkem Svatošem, advokátem se sídlem T.G. Masaryka 637, Šluknov, proti žalovanému: **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10- Vršovice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2010, čj. 747/530/10, 31187/ENV/10,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 22.6.2010 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ústí nad Labem, oddělení ochrany vod (dále jen „inspekce“), čj. ČIŽP/44/00V/SRO1/914766.003/10/U FK ze dne 15. 3. 2010, kterým inspekce uložila organizaci Český rybářský svaz místní organizace Šluknov pokutu ve výši 20.000,- Kč za porušení ust. § 8 odst. 1 písmo a) bod 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), tj. za to, že subjekt nevlastnil povolení k nakládání s povrchovými vodami k jejich vzdouvání, popřípadě akumulaci.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z těchto důvodů:

K skutkovým okolnostem uvedl, že podle nájemní smlouvy uzavřené s Městem Šluknov má žalobce odvozené užívací právo ke stavbě Lučního a Bobřího rybníku ve Šluknově, jejichž přirozenou součástí je povrchová voda. „Jiný než ve smlouvě uvedený účel nájmu tj. využití Bobřího rybníku k chovu ryb a využití Lučního rybníku k sportovnímu rybolovu v rybářském revíru, nebyl ve skutečnosti prokázán“. Přesto žalovaný dospěl

k závěru, že žalobce od uzavření smluv nakládal s povrchovými vodami za účelem jejich vzdouvání, popř. akumulaci, bez platného vodoprávního oprávnění, a proto se dopustil správního deliktu.

Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí, neboť tvrdí, že nemá a neměl důvod takto využívat rybníky a ke vzdouvání nejsou rybníky ani vybaveny příslušným technickým zařízením vzdouvání vodní hladiny umožňujícím. Žalovaný nevzal v úvahu, že břehy rybníků jsou nepevněny a stav stabilních pobřežních porostů prokazuje, že úroveň hladiny v rybnících se nepohybuje, což „jednoznačně vylučuje využití povrchové vody v rybníku za účelem provádění vzdouvání“

Žalovaný nezdůvodnil svůj závěr, že užívání povrchových vod k rybářským účelům není obecným nakládáním s povrchovými vodami.

Žalobce má zato, že výkonem rybářského práva na Lučním rybníku nelze porušit zákon s ohledem na znění ust. § 6 vodního zákona, a nepatří do výčtu § 8 vodního zákona.

Ze zákona nelze rovněž dovodit, že jednorázové vypuštění či napuštění rybníku pro případ opravy hráze nebo lovení ryb lze ztotožnit s nakládáním s povrchovou vodou ke vzdouvání, popř. k její akumulaci. Závěry žalovaného nejsou podloženy objektivními důkazy a neodpovídají nájemním smlouvám, ani zjištěným skutečnostem.

Pro posouzení subjektivní stránky deliktu nebyla žalovaným zodpovězena otázka zda-li si byl žalobce vědom porušení povinností vyplývajících z právem chráněného veřejného zájmu.

Skutečnost, že žalobce podal žádost o vodoprávní povolení na Luční rybník v souvislosti s opravou hráze nelze vykládat v neprospěch žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při kontrole, kterou provedla ČIŽP na vodním díle Luční rybník a Bobří rybník u Šluknova 19. 8. 2010 bylo zjištěno, že tyto rybníky jsou ČRS MO Šluknov využívány a obhospodařovány bez příslušného povolení k nakládání s vodami a to k vzdouvání či akumulaci povrchových vod dle ust. § 8 odst. 1 písmo a) bod 2 z. č. 254/2001 Sb. Tyto rybníky ve vlastnictví města Šluknov, nájemními smlouvami č. 25/NO - 2008 ze dne 29. 7. 2008 a č.31/NR - 2003, byly pronajaty Českému rybářskému svazu, MO Šluknov pro účely chovu ryb a hospodaření na vodní ploše Bobřího rybníku a pro účely vybudování a využívání jako sportovního revíru pstruhového na Lučním rybníku. Jsou opatřeny uměle vybudovanými hrázemi a zařízením určeným k regulaci výšky hladiny povrchové vody (požerákem), užívání těchto zařízení je v rozporu s ust. § 6 odst. 1 z. č. 254/2001 Sb., kde je uvedeno, že "Každý může na vlastní nebezpečí bez povolení nebo souhlasu vodoprávního úřadu odebírat povrchové vody nebo s nimi jinak nakládat pro vlastní potřebu, není-li k tomu třeba zvláštního technického zařízení". Z tohoto důvodu nelze užívání rybníků k rybářským účelům považovat za obecné nakládání s povrchovými vodami, a proto je povinností provozovatele vodního díla být držitelem povolení k nakládání s vodami i přesto, že není jeho majitelem a majitel toto povolení nevlastní. Pod pojmem "vlastník" nebo "nabyvatel" se dle ust. § 126 odst. 1 z. č. 254/2001 Sb. rozumí i ten, komu svědčí právo hospodaření. Pokud vlastník přenesl práva nebo povinnosti, jichž se příslušné ustanovení týká, na uživatele, hledí se na něj jako na vlastníka. Vlastník tj. Město Šluknov tyto povinnosti převedl nájemními smlouvami na ČRS MO Šluknov. Ze spisového materiálu vyplynulo, že ČRS MO Šluknov již 25. 1. 2008 žádalo povolení k nakládání s povrchovými vodami pro Luční rybník, z důvodu nedostatků v žádosti Městský úřad Rumburk, vodoprávní úřad, přerušil dne 17. 12. 2009 správní řízení ve věci povolení k nakládání povrchovými vodami k vzdouvání a k akumulaci ve vodním díle Luční potok. Z výše uvedeného vyplývá, že ČRS MO Šluknov nedokázal ani za dobu dvou let uvést svou činnost do souladu s právními předpisy na úseku nakládání s povrchovými vodami, jak na Lučním rybníku, tak i na Bobřím rybníku.

Žalobce v rámci repliky k vyjádření žalovaného uvald, že trvá na svém stanovisku, že chov v rybnících s nekomerčním využitím naplňuje jen podmínky obecného užívání povrchové vody a není nutné úřední povolení dle vodního zákona. Závěry žalovaného o neoprávněném nakládání s povrchovými vodami neodpovídá důkazům zejména účelu využití dle nájemních smluv a technickému vybavení.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývá:

Inspekce při kontrole provozu vodního hospodářství na Lučním rybníku a Bobřím rybníku u Šluknova provedené dne 19. 8. 2010 zjistila, že tyto rybníky jsou žalobcem využívány a obhospodařovány bez příslušného povolení k nakládání s vodami a to k vzdouvání či akumulaci povrchových vod dle ust. § 8 odst. 1 písm. a) bod 2 z. č. 254/2001 Sb. K protokole je uvedeno, že oba jsou vybaveny bezpečnostním přelivem a pokud jde o Bobří rybníku uvedeno, že je zde provozován jednohorkový systém hospodaření s podzimním výlovem a následným napuštěním, u pokud jde o Luční rybník je zde provozován sportovní rybolov v r. 2007 byla navýšena hráz rybníka

Inspekce oznámením č.j. ČIŽP/44/00V/SR01/0914766.001/IOIUFK ze dne 27.1.2010 zahájila s žalobcem správní řízení o uložení pokuty za porušení povinností dle § 116 odst. 1 písm. d) bodu 4) vodního zákona.

Žalobce se k oznámení vyjádřil dopisem ze dne 8.2.2010, který byl ČIŽP doručen dne 9.2.2010 a jehož přílohou byly rovněž nájemní smlouvy ve věci užívání rybníků Bobří (Smlouva o nájmu pozemků č. 25/NR-2008 ze dne 29.7.2008) a Luční (Nájemní smlouva č. 31/NR-2003 ze dne 19.11.2003 včetně dodatku č.1 ze dne 28.5.2008) a uvedl, že je občanským sdružením založeným podle zákona č. 93/1990 Sb., a vyvíjí společenskou činnost v souladu se stanovami Českého rybářského svazu v oblasti sportovního rybářství. Uvedl, že není subjektem podnikajícím podle zákona č. 513/1991 Sb. za účelem dosahování zisku ani podle zákona č. 455/1991 Sb. o živnostenském podnikání na předmětných rybnících organizace hospodaří na základě platných nájemních smluv a dle jejího názoru je předmětem těchto pronájmů právo k pozemkům a nikoliv právo k povrchovým vodám rybníků Luční a Bobří. V Bobřím rybníce nejsou chované ryby přikrmovány a voda není přihnojována, nejedná se tedy o intenzivní chov ryb. Vypěstované ryby slouží výlučně k částečnému uspokojení vlastních potřeb na zarybnění ostatních ploch v revíru. Na Lučním rybníce není prováděn chov ryb ani jiná hospodářská činnost. Vodní plocha Lučního rybníka slouží výhradně ke sportovnímu rybolovu. Žalobce uvedl, že v žádném případě neprovádí odběr vody z rybníků a ani nemá zájem o zřízení práva na odběr povrchových vod, protože oba rybníky jsou průtočné. Dle názoru žalobce ustanovení § 6 připouští tzv. obecné nakládání s povrchovými vodami. Žalobce uvedl, že neprovádí ani neprováděl nakládání s vodami ve smyslu ust. § 8 odst. 1) písm. a) bodu 2 vodního zákona, neboť oba rybníky převzala již s vodou v nich již naakumulovanou a vzdouvání vody rozhodně nevyužívá, protože její energetický potenciál nepotřebuje. V ust. § 8 odst. 1 písmo a) bodu 4 vodního zákona uvedené činnosti, které nejsou obecným nakládáním, ale hospodářským využitím vod pro chov ryb nebo vodní drůbeže, popř. jiných živočichů jsou druhem nakládání, které vyžadují

povolení, ale pouze za předpokladu splnění podmínky, že účelem je podnikání, přičemž organizace prokazatelně není zřízena za účelem podnikání. Vysazení a chov ryb v Bobřím rybníce je nepodnikatelskou činností, protože slouží výhradně pro vlastní potřebu (k následnému vysazení do sportovní vody). V žádném případě nejsou ryby vypěstované v Bobřím rybníce předmětem obchodu. V případě Lučního rybníka vůbec nejde o nakládání s vodami ve smyslu vodního zákona. Na základě výše uvedeného je zahájení správního řízení dle názoru organizace naprosto neodůvodněné a navrhuje, aby správní řízení ve věci uložení pokuty organizaci bylo zastaveno.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se inspekce konstatovala, že „oba výše uvedené rybníky jsou dle ust. § 55 odst. 1 písm. a) vodního zákona vodními díly. Dle inspekce byla obě uvedená vodní díla zřízena za účelem akumulace povrchových vod Lesního potoka a jejich vzdouvání, a to prostřednictvím uměle vybudovaných hrází a zařízení určeného k regulaci výšky hladiny povrchové vody v akumulaci (požerák), což lze jednoznačně považovat za zvláštní technická zařízení dle ust. § 6 odst. 1 vodního zákona. V tomto případě se tedy nejedná o obecné nakládání s povrchovými vodami ve smyslu § 6 vodního zákona, tudíž je zde potřeba vodoprávního povolení. Informaci, že organizace převzala oba rybníky do pronájmu s již naakumulovanou povrchovou vodou a akumulaci ani vzdouvání neprovedla a neprovádí rovněž nelze akceptovat, jelikož vodoprávní povolení musí mít provozovatel vodního díla, a to i přesto, že není jeho majitelem a majitel toto povolení nevlastní.

Naopak ČIŽP reflektovala námitku organizace, že nemá postavení podnikatele, a to z toho důvodu, že není podnikatelem v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákona, v platném znění (nejedná se o soustavnou činnost za účelem dosažení zisku) a zároveň § 2 odst. 2 výše uvedeného zákona vzhledem k tomu, že podnikatelem je pouze osoba zapsaná v obchodním rejstříku, nebo osoba podnikající na základě jiného než živnostenského oprávnění.

Výše uvedená skutečnost nicméně nemá vliv na vznik odpovědnosti organizace, spočívající v porušení povinnosti dle ustanovení § 8 odst. 1 písmo a) bodu 2 vodního zákona, vzhledem k tomu, že odpovědnost vzniká bez ohledu na postavení subjektu, tj. bez ohledu na to, jedná-li se o podnikatele nebo fyzickou osobu.

Na žádost účastníka řízení ČIŽP zahájené správní řízení nezastavila, neboť zastavit řízení vedené z moci úřední dle ust. § 66 odst. 2 správního řádu nebylo v tomto případě možné. Proti účastníkovi řízení nebylo vedeno v téže věci správní řízení u jiného správního orgánu. Organizace Český rybářský svaz, místní organizace Šluknov existovala beze změn do vydání tohoto rozhodnutí (nedošlo k jejímu zániku), ani nedošlo k zániku věci, pro kterou bylo správní řízení vedeno. Tedy neexistoval důvod k zastavení řízení.

Pokuta za nedovolené nakládání s povrchovými vodami bez povolení vodoprávního úřadu v případech, kdy je takového povolení podle ust. § 8 vodního zákona třeba se podle § 122 odst. 1 písmo d) vodního zákona ukládá v rozmezí od 20 000,- Kč do 1 000 000,- Kč s přihlédnutím k odst. 2 téhož paragrafu.

Výše pokuty za nedovolené nakládání s povrchovými vodami bez povolení vodoprávního úřadu byla ČIŽP stanovena ve výroku 1) tohoto rozhodnutí. ČIŽP přihlédla při svém rozhodování o výši této pokuty k ust. § 122 odst. 2) vodního zákona, kdy protiprávním jednáním účastníka řízení nedošlo k ovlivnění ani ohrožení životního prostředí. Žádný z uvedených rybníků se nenachází na území chráněném z hlediska zájmů ochrany vod a ochrany přírody (CHOPAV, CHKO). ČIŽP též přihlédla ke skutečnosti, že účastníkem správního řízení je nezisková organizace a pokuta vyššího řádu, by pro ni znamenala nepřiměřené ekonomické zatížení.“

V odvolání žalobce uvedl, že nelze souhlasit, se závěrem, že požerák obou rybníků je technickým zařízením, neslouží k energetickému využití přepadající vody nejedná se o zvláštní technické zařízení dle § 6 vodního zákona.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného se uvádí, že rybníky jsou pronajaty pro účely chovu ryb a hospodaření na vodní ploše Bobřího rybníku a pro účely vybudování a využívání jako sportovního revíru pstruhového na Lučním rybníku. Podle ust. § 8 vodního zákona nelze bez povolení nakládat s povrchovými ani podzemními vodami, pokud se nejedná o obecné nakládání s povrchovými vodami podle § 6 zákona. Užívání povrchových vod k rybářským účelům není obecným nakládáním s povrchovými vodami. Dále žalovaný odkázal na znění ust. § 126 odst. 1, podle kterého se pod pojmem "vlastník" nebo "nabyvatel" rozumí i ten, komu svědčí právo hospodaření. Pokud vlastník přenesl práva nebo povinnosti, jichž se příslušné ustanovení týká, na uživatele, hledí se na něj jako na vlastníka. Vlastník tj. Město Šluknov tyto povinnosti převedl nájemními smlouvami na ČRS MO Šluknov.

Na základě doplnění spisového materiálu o podklady z příslušného vodoprávního úřadu Městského úřadu Rumburk, žalovaný zjistil, že žalobce si v lednu 2008 zažádal o povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami pro Luční rybník. K této žádosti vydal správce povodí Povodí Ohře s. p. nesouhlasné stanovisko a ve vyjádření uvedl, že hráz Lučního rybníka vyžaduje bezodkladnou rekonstrukci. V prosinci 2009 Městský úřad Rumburk, vodoprávní úřad, vyzval ČRS MO Šluknov k odstranění nedostatků žádosti ze dne 25. 1. 2008 ve věci povolení k nakládání s povrchovými vodami - k vzdouvání a k akumulaci ve vodním díle Luční rybník. Zároveň přerušil dne 17. 12. 2009 správní řízení ve věci povolení k nakládání s povrchovými vodami - k vzdouvání a k akumulaci ve vodním díle Luční rybník. Z výše uvedených podkladů žalovaný dovodil, že Městský úřad Rumburk, vodoprávní úřad poskytl ČRS MO Šluknov dostatek času k tomu, aby organizace uvedla svou činnost do souladu s právními předpisy na úseku nakládání s povrchovými vodami, jak na Lučním rybníku, tak i na Bobřím rybníku.

K výši pokuty žalovaný uvedl, že pokuta za nedovolené nakládání s povrchovými vodami bez povolení vodoprávního úřadu v případech, kdy je takového povolení podle ust. § 8 vodního zákona třeba, se podle ust. § 122 odst. 1 písm. d) vodního zákona ukládá v rozmezí od 20000,- do 1 000 000,- Kč s přihlédnutím k odstavci 2 téhož paragrafu. Správní orgán při svém rozhodování přihlédl ke skutečnosti, že protiprávním jednáním účastníka řízení nedošlo ovlivnění ani ohrožení životního prostředí a též k tomu, že účastníkem správního řízení je nezisková organizace a sankci uložil na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí.

O žalobních námitkách soud uvážil takto:

Podstatou žalobních námitek, je tvrzení žalobce, vznesené i v odvolání, že správní orgány nepředložily žádný důkaz, který by dokazoval, že žalobce využívá oba rybníky ke vzdouvání a k akumulaci vody, a neodůvodnily, proč žalobce musí mít vodoprávní oprávnění, když oba rybníky jednoznačně odpovídají obecnému užívání a to nikoliv za účelem podnikání.

Podle ust. 8 odst. 1 vodního zákona: „ **Povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba**

a) jde-li o povrchové vody a nejde-li při tom o obecné nakládání s nimi

1. k jejich odběru,

2. k jejich vzdouvání, popřípadě akumulaci, ...“

Podle § 6 (Obecné nakládání s povrchovými vodami) vodního zákona:

„(1) Každý může na vlastní nebezpečí bez povolení nebo souhlasu vodoprávního úřadu odebírat povrchové vody nebo s nimi jinak nakládat pro vlastní potřebu, **není-li k tomu třeba zvláštního technického zařízení.**“

(2) Povolení nebo souhlasu vodoprávního úřadu rovněž není třeba k zachycování povrchových vod jednoduchými zařízeními na jednotlivých pozemcích a stavbách nebo ke změně přirozeného odtoku vod za účelem jejich ochrany před škodlivými účinky těchto vod.“

Podle ust. § 55 odst. 1 písm. a) vodního zákona jsou vodní díla stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména přehrady, hráze, vodní nádrže, jezy a zdrže,

Na základě popisu obou rybníků na základě kontrolních protokolů, jejichž skutková zjištění žalobce nezpochybňuje, soud konstatuje, že oba rybníky jsou dle ust. § 55 odst. 1 písm. a) vodního zákona vodními díly, a považuje za doložený závěr správních orgánů, že obě vodní díla byla zřízena za účelem akumulace povrchových vod Lesního potoka a jejich vzdouvání, a to prostřednictvím uměle vybudovaných hrází a zařízení určeného k regulaci výšky hladiny povrchové vody v akumulaci (požerák), což lze jednoznačně považovat za zvláštní technická zařízení dle ust. § 6 odst. 1 vodního zákona.

Podle Wikipedie je požerák „typ vypouštěcího zařízení rybníka. Jde o svislou šachtu umístěnou v blízkosti hráze rybníka. Voda přepadá v horní části přes dlužovou stěnu na dno šachty, odkud odtéká výpustným potrubím skrz hráz do recipientu. Výpust' může být rovněž umístěna u dna, takový požerák umožňuje úplné vypuštění rybníka.“ Zařízení (požerák) umístěné na obou rybnících je zařízením umožňující úplné vypuštění rybníků, což žalobce nezpochybňuje. Z kontrolních zjištění vyplývá také, že vodní díla byla zřízena za účelem akumulace povrchových vod Lesního potoka. Z uvedeného je nepochybné, že rybníky mají speciální technické zařízení sloužící ke vzdouvání a zadržování vod, k užívání vod, a k nakládání s vodami, proto se nemůže jednat v případě obou vodních děl o obecné užívání dle § 6 vodního zákona.

Tvrzení žalobce, že nemá a neměl důvod využívat rybníky ke vzdouvání a že nejsou k tomu vybaveny příslušným technickým zařízením, bylo v správním řízení inspekci vyvráceno. Skutečnost uváděná žalobcem, že břehy rybníků nejsou zpevněny nevyvrací závěr inspekce, stav pobřežních porostů je také pro posouzení podmínek § 8 odst. 1 písm. a) bodu 2 vodního zákona. nepodstatný.

Soud nemůže přisvědčit žalobci, že žalovaný nezdůvodnil svůj závěr, že užívání povrchových vod k rybářským účelům není obecným nakládáním s povrchovými vodami, z uvedené konstatace správního spisu vyplývá, že na základě kontrolních protokolů popisujících stav obou vodních děl žalovaný oprávněně dospěl k závěru, že obsahují zvláštní technické zařízení za účelem vzdouvání, popřípadě akumulace povrchových vod. Žalobce v žalobě i v průběhu řízení připustil, že rybník lze vypustit a napustit, za účelem chovu ryb, popř. opravy hrází, tím je také potvrzen závěr žalovaného, že jde o zařízení sloužící k vzdouvání povrchových vod v opačném případě by rybníky nebylo možné napustit.

Pokud jde o posouzení subjektivní stránky deliktu žalobce je, jakožto nájemce rybníků a jejich uživatel povinen v případě splnění zákonem stanovených podmínek požádat o povolení, při porušení této povinnosti nastává objektivní odpovědnost žalobce, subjektivní stránku žalovaný nebyl tedy povinen zkoumat.

Skutečnost, že žalobce podal žádost o vodoprávní povolení na Luční rybník v souvislosti s opravou hráze žalovaný neučinil důvodem napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že povolení k nakládání s povrchovými vodami si mohl žalobce vyřídit dříve, nebylo by pak nutné mu ukládat pokutu.

V řízení byl spolehlivě zjištěn skutkový stav, na základě kterého dospěly správní orgány v souladu se zákonem k závěru, že žalobce porušil ust. § 8 odst. 1 písm. a) bodu 2 vodního zákona, jelikož nedisponoval povolením, ačkoliv nakládal s povrchovými vodami, přičemž nešlo o obecné nakládání s povrchovými vodami, tyto využíval k jejich vzdouvání, popřípadě akumulaci.

Proti výši pokuty žalobce nebrojil, nicméně soud konstatuje, že výše pokuty byla inspekcí i žalovaným odůvodněna s uvedením, ke kterým skutečnostem při jejím stanovení správní orgány přihlížely.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu